

KAKO SE TERAPIJA KROZ IGRU RAZLIKUJE OD OSTALIH DJEČJIH TERAPIJA

Terapija kroz igru direktno uključuje roditelje ili skrbnike-Roditelji sudjeluju u terapiji kroz igru sa svojim djetetom i aktivno se uključuju u igru sa svojim djetetom i terapeutom. Terapija je primarno usmjerena na poboljšanje odnosa između roditelja i djeteta kroz direktnu interakciju ta dva pojedinca. U većini drugih dječjih terapija samo je dijete unutar sobe za terapiju dok roditelj čeka vani.

Terapija kroz igru koristi vrlo malo rekvizita -Terapeut kroz igru i roditelj su “objekti igre” – najuzbudljivije stvari u sobi. Za vrijeme igranja terapijskih igara, roditelja se poučava kako da se prilagodi djetetovim osjećajima i raspoloženjima te da se poveže i reagira direktno na djetetove potrebe. U drugim terapijama od djeteta se traži da koristi igračke, umjetnost, glazbu, posude s pijeskom i druge materijale kako bi simbolično izrazilo svoje unutarnje brige. Uloga terapeuta je da interpretira i s djetetom razgovara o tim brigama.

Terapija kroz igru temelji se na teoriji privrženosti: razumjevanju da je odnos roditelj-dijete temeljan za zdrav razvoj-Iako je jedan od ciljeva terapije kroz igru da smanji probleme u ponašanju, primarno se usmjerava na jačanje odnosa roditelj-dijete jer snaga tog odnosa dovodi do promjene u djetetovu ponašanju. Tradicionalne terapije igrom usmjeravaju se na djetetove skrivene misli i osjećaje, van prisutnosti roditelja.

Terapija kroz igru je aktivna, interpersonalna i zabavna -Aktivnosti terapije kroz igru su fizičke, interaktivne i osmišljene da budu neodoljivo zabavne. Terapija kroz igru temelji se na zajedničkim trenucima “ovdje i sada” kako bi stvorila zdraviji odnos. Druge dječje terapije uključuju kompleksno razmišljanje, interpretaciju simboličke igre ili razgovor o problemima.

U terapiji igrom napredak je brzo vidljiv -Budući da terapija igrom ima direktan i trenutačan učinak na način na koji se roditelj i dijete odnose jedan prema drugome, pozitivna promjena može se dogoditi već nakon nekoliko susreta. Često već sama zabava u aktivnostima terapije kroz igru može prekinuti negativnost nastalu u odnosu. Roditelj opaža dijete kao vrijedno i željno ljubavi, a i dijete se počinje doživljavati takvim. Ovi pozitivni osjećaji čine napredak u terapiji još više vjerojatnim. Druge terapije igrom često trebaju više vremena da bi se pokazao učinak jer “odnos” nije u sobi za terapiju.

Terapeut kroz igru eksplicitno vodi roditelja kroz susret-Terapeut kroz igru ponaša se kao “trener” kako bi pomogao roditelju da se uskladi sa svojim djetetom. Obrasci nezdrave interakcije brzo se identificiraju i ispravljaju. Susreti se snimaju tako da ih terapeut i roditelj zajedno mogu pogledati kako bi bolje razumjeli dijete. Druge dječje terapije će vjerojatnije razgovarati o roditeljstvu nego li direktno voditi roditelje kroz interakciju.

Terapija kroz igru može se koristiti s vrlo malom djecom i djecom koja razvojno ili emocionalno nisu spremna za nedirektivnu terapiju kroz igru ili terapiju “razgovorom”- Terapija kroz igru usmjerava se na neverbalnu komunikaciju. Usmjerena je na aktivnost-

iscjeljenje i dolazi iz onoga što zajedno “radimo” na susretima. Terapije koje traže da se dijete upusti u simboličku igru, da je u stanju razgovarati o problemima ili prisjećati se prošlih iskustava malo koriste vrlo maloj djeci ili djeci s poteškoćama u razvoju.

Terapija kroz igru direktno se bavi ranim iskustvima traume te nedostatkom privrženosti posvojene djece- Trauma kao što je zanemarivanje koje se događa prije nego li dijete nauči govoriti ostaje u nesvjesnom dijelu djetetova mozga i ne može spremno izaći van. Zato što terapija kroz igru uključuje pozitivna iskustva s odnosima, kakva su djetetu nedostajala kad je bilo beba, djeca koja su iskusila rani gubitak ili traumu mogu ova nova iskustva integrirati učinkovitije nego li kod nedirektivnih, simboličkih terapija. Terapija kroz igru pomaže roditelju i djetetu da zajedno stvore zdrava realna iskustva koja mogu iscijeliti trauma iz prošlosti.

Terapija kroz igru bavi se traumom vezanom uz odnose kod starije djece na konkretne, iskustvene i senzorne načine - Terapija kroz igru može biti posebno učinkovita za djecu koja nisu imala adekvatnu skrb, koja su iskusila rani gubitak roditelja ili su kasnije posvojena. Terapija kroz igru brine se o kronološkoj dobi u kojoj su se trauma ili gubitak dogodili; to je način da se nadoknade propuštene prilike u odnosu roditelj-dijete.

Terapija kroz igru može pomoći djeci koja se suprotstavljaju i otporna su a druge oblike tretmana - U terapiji kroz igru odrasla osoba je odgovorna – strukturira tretman, prilagođava se potrebama djeteta, pruža adekvatnu njegu i izazove. Na taj su način, kod djeteta koje je zahtjevno i želi kontrolu, na iskušenju poznati obrambeni mehanizmi. Dijete koje prkosi obično vjeruje da je svijet nesigurno mjesto i da ne može računati da će se netko brinuti za njega. Direktivni, ali i zabavni model terapije kroz igru predstavlja iskušenje za te pretpostavke. Terapeut zadržava kontrolu, nježno no asertivno koristeći aktivnosti terapije kroz igru kako bi promijenio način na koji dijete vidi sebe i svijet.

Način terapije kroz igru lagano teče od kliničkog okruženja do kuće- Cilj tretmana terapije kroz igru je da roditelji nauče nove načine interakcije sa svojim djetetom, koje mogu primijenjivati kod kuće. Roditelje se ohrabruje da uključe aktivnosti terapije kroz igru u njihovu dnevnu rutinu, a aktivnosti terapije kroz igru lako se mogu odvijati bilo gdje. Ovo ojačava klinički napredak i omogućuje obiteljima da prije završe s tretmanom. Kada roditelji nisu uključeni u sastanke, propuštaju mnoge prilike za doprinosenje terapijskom napretku njihove djece.

Tretman terapije kroz igru pogodan je za djecu od vrlo male dobi pa sve do adolescencije - Budući da je terapija kroz igru neverbalna, može se koristiti kod male djece i dojenčadi. Aktivnosti terapije kroz igru prilagođavaju se razvoju dobi djeteta, na primjer postaju sve složenije i izazovnije, kako bi bile privlačne i tinejdžerima.

